

Το

γεγονός της αμφιβολίας για την ανυπαρξία ή την ύπαρξη του Θεού, ανεξάρτητα από την μορφή που έπαιρνε και την ποιότητα που είχε όταν εκφραζόταν από άπιστο ή πιστό, κράτησε και κρατά ζωντανή τη συζήτηση για το ερώτημα της ύπαρξης ή της ανυπαρξίας του Θεού.

Η πιο συνηθισμένη άποψη πάνω στο πολυσύνθετο αυτό πρόβλημα, που ακούγεται συχνά και από τις δύο παρατάξεις είναι η απαίτηση για μια απόδειξη της ύπαρξης του Θεού. Ο «αμφισβητίας» βάζει ως προϋπόθεση για να πιστέψει στο Θεό την απόδειξη της ύπαρξής Του. Από την άλλη μεριά ο πιστός, παλεύοντας με το «πρόσθεσ ημίν πίστιν», ζητεί με τον τρόπο του μια μεγαλύτερη βεβαίωση για την πίστη του.

Ταυτόχρονα, μπλεγμένος στο πρόβλημά του, κατανοεί ως ορθό το αίτημα του «αμφισβητία» και, παρασυρόμενος από το δικό του προβληματισμό, προσπαθεί να φέρει «αποδείξεις» για την ύπαρξη του Θεού. Συχνά η προσπάθειά του αυτή, ψυχολογικά βλεπόμενη, δεν γίνεται για τον «αμφισβητία», αλλά για τον ίδιο του

τον εαυτό.

Ξεχνούν όμως και οι δύο παρατάξεις την λογική ανακολουθία, στην οποία εμπλέκονται, με το να θέλουν να συνδυάσουν την πίστη με την απόδειξη. Να συνδυάσουν δηλ. δύο καταστάσεις που είναι ασυμβίβαστες και που ωστόσο είναι και οι δύο τους από μόνες τους δόκιμες και απαραίτητες για τη ζωή του ανθρώπου.

Το κυριότερο σφάλμα και των δύο είναι η τραγική παραγνώριση του κινδύνου που θα συνεπαγόταν μια ενδεχόμενη απόδειξη του Θεού. Γιατί αν ο Θεός αποδεικνυόταν, η βεβαιότητα της παρουσίας Του θα αποτελούσε μια τόσο καθοριστική δέσμευση του ανθρώπου, που θα είχε ως επακόλουθο, την άρση της ελευθερίας του. Το γεγονός ότι ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε να ρυθμίσει τη μοίρα του διαφορετικά από το θέλημα του Θεού και το Νόμο Του, γιατί θα γνώριζε πια ότι θα επακολουθούσε νομοτελειακά η τρομερή ανταπόδοση, θα οδηγούσε σε μια τέτοιας μορφής και έκτασης αναγκαστική «συμμόρφωση» και υποταγή στο Θεό, που θα ξεπερνούσε και την αρχαιοελληνική «ειμαρμένη».

Το γεγονός αυτό με τη σειρά του θα αποπροσωποποιούσε τον άνθρωπο, εφ' όσον προϋπόθεση για τη διαμόρφωση του προσώπου είναι η ελευθερία. Τελικό αποτέλεσμα θα ήταν η υπαγωγή του ανθρώπου σε χειρότερη μοίρα από τα ζώα. Και τούτο γιατί η βιολογικής μορφής ελευθερία που υπάρχει στα ζώα είναι σύμμετρη με την ύπαρξή τους, ενώ στην περίπτωση του ανθρώπου θα ήταν κατώτερη από τις δομικές του δυνατότητες που του ενέθεσε ο Θεός κατά τη δημιουργία του.

Συμπέρασμα των παραπάνω είναι ότι ο Θεός, αντίθετα προς την απαίτηση του «απίστου» και την επιθυμία του πιστού, δεν θέλει να «αποδεικνύεται». Και η «άρνησή» Του αυτή αποτελεί μια ύψιστης μορφής σωτηριολογική ενέργεια. Όσο κι αν ο ισχυρισμός αυτός, δηλ. το «αρνούμαι» να αποδειχθώ για να σώσω», φαίνεται από πρώτη ματιά αντιφατικός είναι απόλυτα συμβατός με τη «λογική» της αγάπης του Θεού.

Ο Θεός δεν χρειάζεται οπαδούς, θαυμαστές και χειροκροτητές, πολύ δε λιγότερο δούλους, αλλά συνομιλητές και φίλους. Κι αυτούς όχι του τύπου του αυλικού παρατρεχάμενου, που είναι γεμάτος από υποκρισία, υπεροψία και ιδιοτέλεια. Ο «φίλος» του Θεού είναι ο ολοκληρωμένος εκείνος άνθρωπος που, πέρα από κάθε καταναγκασμό και μόνο μέσα στην ελευθερία, δηλ. με πλήρη συνείδηση και αδέσμευτη θέληση, διαπλάθει την ύπαρξή του με τρόπο ώστε να μορφώνει και να τελειοποιεί το δικό του χαρακτηριστικό ανθρώπινο τύπο.

Από το βιβλίο: «Ο Θεός και η ελευθερία του ανθρώπου»

Πηγή: agioritikovima.gr